

Na posljednjoj liniji obrane mozga

Voli za sebe reći da je radosna apokaliptičarka, Vlatka Kolarović, žena od drugog formata - moderna, vesela, brbljava, brička i šarmantra... Ma, kao čokolada - prava energetska bomba, baš ono, upijaš... Svaki put kad je gledam na televiziji pitam se - gdje je, dovraga, kupila tu genijalnu suknju? Sto? Pa žene mogu raditi više stvari odjednom, mogu i slušati i gledati i misliti...

Razgovarala: **Stela Jelincić** | Fotografije: **Kristijan Topolovec** / Gerila
Šminka: **Renata Mamić**

Bok, Vlatka. Ja sam ona iz onog magazina koji nitko ne čita, a ti si ona iz one emisije koju nitko ne gleda... - kažem i smijem se.

- Da... I nije to tako daleko od istine... Hahaha... Baš me zvao neki dan frend s te levizije i rekao da je gledao emisiju o manifestima. Rekao je: "Bila je to jako pametna emisija". I baš sam bila jako sretna kad smo je snimili jer emisija je bila dinamična, gosti su bili super, govorili su i brzo i ozbiljno, i baš sam pomislila: Pa dobro, kad je svijet već takav da je sve trivijalno i eventualno zabavno, da bi gledao takvu emisiju stvarno moraš upotrijebiti mozak, i bila sam ful sretna...

Onda, rekao mi je da mu je ipak bila i malo teška... Pomislila sam: Pa dobro, jedna je teška, druga je lakša... Ali meni su draže ove malo teže, dok gledaš i slušaš moraš se malo potruditi... Ja mislim da toga zapravo fali...

- Fali i ljudi koji imaju što za reći. Stalno neki političari...

- Često su ljudi iz akademskih krugova opterećeni kad ih zoveš za neku temu o kojoj (po njihovom mišljenju, a znaš da su to visoki kriteriji) oni ne znaju dovoljno, pa često ne žele govoriti o nečemu što direktno ne predaju ili nisu dovoljno u tome... Onda mi sugeriraju nekog svog kolegu... Malo se uvrijedim kad me odbiju... Jer smatram da ako si u poziciji nekog intelektualca ili *opinion makera*, ako imaš mišljenje o svemu, ako imaš neki svoj medijski prostor, onda ti je doista i moralna obaveza i dužnost doći na javnu televiziju i iznijeti svoje argumente... Nije u redu samo iz svoje monološke pozicije dati mišljenje o nečemu, treba doći u studio i konstruktivno polemizirati, a mi moramo nekoga pozvati. Znaš i sama kakav je novinarski posao, tebi treba netko za temu... A ako te izabranik odbije, ti moraš pozvati nekoga drugoga pa makar bio lošiji, jednostavno moraš nekoga zvati... Gostovao je, recimo, Serdarević, koji me odbio par puta, pa sam mu rekla da mu je dužnost doći, pogotovo mu je dužnost govoriti o temama o kojima zna... I rekao je da je shvatio što želim reći i onda je došao na temu Helvetice... I bio je stvarno sjajan... I češće ću ga zvati.

- Možda te se ljudi boje... Ono, lijepa, pametna, visoka, odnedavno još i trudna... To baš primjećuješ po postotku gledanosti? Mislim, koje onda teme kod vas najbolje prolaze?

- Recimo, kad smo radili emisiju *Leksikon hrvatske političke gluposti*.. To je bilo zabavno, puno citata, a ono što političari izjavljaju u javnosti - to ne možeš vjerovati, to je smiješno... Žena ih je pratila u zadnjih 15 godina i potpuno neopterećeno izrezivala izjave i liječila u bilježnicu... To joj je hobi i to mi je stvarno super... To su svi gledali, zabilježili smo visoku gledanost... Bio je i Bago u toj emisiji... Htjeli smo njegovo iskustvo iz prve ruke... Bio je tako dobar i pametan i rekao je da mu je žao što je uvrijedio Zagorce kad je rekao: Ljudi smo, a ne Zagorci, dogovorit ćemo se... To su mu, kao, strašno zamjerili...

Sigurna sam, da smo u nekom normalnom terminu - ljude bismo više zaintrigirali... Također, čim radiš neku smrtno ozbiljnu temu - ima manje publike...

- Novinari ili publika, tko je kriv?

- I o novinarskoj etici smo jednom radili emisiju... Gdje li su te famozne granice žutila, pitali smo se. Za većinu smo stvari mi novinari da nas krivi, odnosno, teško je sad to reći, ali za pravo su krivi urednici koji to naručuju... Vidiš i ovo što se događalo s Ivaniševićem... Mislim, čovjek ne može imati ni ljubavnicu... Pazi, cijeli svijet, svaki drugi građanin to radi, to je takvo licemjerstvo, samo što se Ivaniševića i cijelu njegovu obitelj prostituira po novinama... Zараđuju se grдне pare na tome što čovjek sada vara svoju ženu... Ivanišević nije taj slučaj totalnog žutila jer nije cijelu karijeru izgradio na medijima, nego doista na svom radu i možda se on i ne snalazi najbolje u tome... Nije on kao Vlatka Pokos, koja ni ne postoji izvan medija - ne bi ni znao za nju da se ne pojavljuje u medijima... Ona je sama svoj projekt, svoj genijalni brand i već je bila odavno zaboravljena kao osoba. Da nije imala taj cijeli skandal - ne bismo više ni čuli za nju jer ona ne postoji izvan medija... Onda, otvoriš Story, gledaš neke prezgodne žene, ne znaš tko su jer one izvan tog Storyja i ne postoje... A opet, svaka naslovnica je njihova... I često su novinari i sami krivi za to jer ipak treba imati neke granice. Znaš i sama kad radiš s nekim intervju i sugovornik vrijeđa nekoga bez argumenata - tvoja je odgovornost hoćeš li pustiti da ovaj iskoristi i tebe i tvoj medij... Tu je ta odgovornost gdje moraš sam staviti granicu, jer okej, on je to rekao, on tako misli, ali kada bismo mi pisali sve što nam netko kaže u diktafon - gdje bismo stigli...

- Meni se čini da ako kao novinar ne smišliš neko turbo bijesno pitanje, neko provokatorsko, ispada da nisi dovoljno inteligentan, domišljat, da ništa ne znaš o toj temi... A ne da mi se o skandalima, o tome

je li Hloverka mrzila nekoga ili nije, jer svi znamo da je, bolje da sudjelujemo u toj kolektivnoj amneziji...

- Hahaha... Skandalni su grozni, a ljudi ionako nemaju nikakvo pamćenje o bilo čemu da se radi, to je sve tako nevažno - od problema u kulturi, problema raspodjele novca u hrvatskom filmu... - i šta ćemo zapravo o tome... Tako su prolazni ti naši medijski događaji... Svi smo samo potrošna roba... I da, to ti je taj svađalački ton... Tako su i nas u početku ispitivali da kako ne radimo neke konfliktne emisije, zašto ne obrađujemo sukobe, svašta se događa pa, kao, to bi trebalo... Ali ja sam mislila da oni ljudi koji se stalno svađaju dobiju i *Otvoreno*, i *Dnevnik* i naslovnice novina, a oni koji doista imaju nešto za reći - potpuno su medijski nevidljivi... I nije uopće teško napraviti neki skandal... Toga će uvijek biti i to se stalno događa... A ja se želim baviti temama koje su prisutne u društvu, o kojima se malo zna, malo se govori, zanimaju me neka istraživanja, postignuća, a da nije vezano samo uz politiku ili žutilo. Možda ljude potakneš da malo drugačije razmišljaju... A imaš i još jednu stvar - ti isti političari nakon svađe u *Otvorenom* poslije emisije odu na cugu i piju i jedu, prijateljuju... A opet, kultura je i mala zatvorena zajednica i ljudi često ne žele ni sjesti u studio s nekim s kim su u sukobu, nisu taj tip ljudi, kao političari kojima je svakodnevnica da se vrijeđaju... Ne bih se osjećala dobro da mi se svi posvađaju...

- Stvarno, zašto idete tako kasno?

- Sad je zamisao sljedeća: emisija razgovornog tipa ide svaki dan, čak i kasno jer, kao, ljudi to vole... I ja si nekad mislim kad uđem u taj studio: Pa tko bi to zapravo slušao? Zašto mi to zapravo radimo? Koga briže za ovo? Mogli smo to reći u kraćem vremenu... I tako... Ali upravo taj razgovor neki ljudi jako vole - to im fali, pogotovo starijima... Recimo - radili smo Svjetsko kazalište, bili su Buljan, Magelli i Boko i pustili su nas u emitiranje dvadeset do jedan, završili dvadeset do dva, emisija je čak i imala visoku gledanost, ali ne možeš vjerovati da svoju proizvodnju puste u dvadeset do jedan...

- Kako pronalaziš teme? Dok se tuširaš?

- Svašta me inspirira... Na primjer, sad na HRRF-u smo gledali ženski film, pa rekoh, hajde da vidim tko se time kod nas bavi i eto emisije o filmu - ženske redateljice - ali, vidiš, opet smo se morali baviti samo položajem žena jer što god da pokreneš vidiš da je to samo pokazatelj situacije u cijelom društvu... Recimo, Nataša Petrinjak objasni da su sad

žene u akademskoj zajednici dosta visoko pozicionirane, što prije nije bio slučaj, ali da to samo dokazuje kako je danas znanje nevažno, a ženama pripadne sve što je nevažno... ili kako je Dana Budisavljević rekla: Završit ću u dječjem programu...

Jer i djecom se bave samo žene... Muškarci se bave lovom... Pa čak i u *Otvorenom*, u emisiji o pedofiliji, sjede četiri žene u studiju... Gdje su sada ti muškarci, ti zaštitnici? Po tome vidiš da smo još uvijek mi žene jadnice... To ću ti ja reći...

- Osjećaš li se doista tako? Ja, ponekad, svakako...

- Da, zapravo da. To što su one pričale, to je zanimljivo... To je ta diskriminacija koju čak i same žene potenciraju... Uz to i same žene jedna drugoj nisu baš prijateljice, pa onda u poslu često guraju muške frendove, kao njima više vjeruju. Ne znam, možda su muškarci stvarno bolji... Hehehee...

- To se događa kod oba spola...

- Pa, dobro, naravno... Kažu, ono, dođe crnkinja redateljica, snima se reklama... Reklamna industrija, gdje je velika lova, naravno, još uvijek nema žena, žena ima samo tamo gdje je nevažno, tamo gdje je mala lova... I Dana mi kaže da je to bilo jezivo ka kvi su bili komentari, rasistički, seksistički i sve ostalo... I sad zašto ti to govorim... Tako i mi, svaku emisiju koju krenemo raditi i koju god temu okreneš, uvijek dođeš na isto - to postane emisija o današnjem društvu u kojem su uvijek isti problemi, to su čak problemi cijele civilizacije... I svaka emisija završi kao neka dijagnoza društva...

- Postat ćeš mama... - kažem i progutam pilulu protiv male djece... Ono, uplašim se... I zapalim pljugu. Ako se dogodi neću moći baš nijednu čak devet mjeseci...

- Joj, da... Eto kako te tijelo iznenadi. Ne vjeruj svom tijelu... Hahaha...

- Ne možeš više računati na sebe... Hormoni... Sad si skladište nekom drugom biću.

- Kad si me zvala, baš sam si mislila kako sve moram zapisati, kako sam postala zaboravna, kako nemam strasti da se naljutim, posvađam, sve mi je ravno... Baš mi je super, nekako misliš kako si zadovoljan... I mislila sam si što ćeš me pitati, da li o nekim skanda lima, onda mi treba neki bijes i to, a ja nemam nikakve strasti trenutno oko toga... Priroda se pobrine da budeš dovoljno glup i da možeš to sve izdržati i roditi, da se možeš tim djetetom baviti... Jer zamisli da si izoštren - umro bi od straha da se nešto ne dogodi... Onda ovako

kao da si na apaurinima... Baš mi je dobro... Tako je sve prirodno... Možda je muškarcima zapravo i teže jer njih ne obavije ta maglica... A ti si u previranjima?

- Uf, sad ne bih, nikako... Nadam se da ću jednog dana znat da je taj dan pravi dan pa da ću ga poželjet, ali još mi ne dolazi...

- Taj ti dan nikako ne dolazi... Ja sad imam 35 godina... I zaista, užasan je pritisak okoli ne... Nažalost, tako je u današnjem društvu da ti se nameće to majčinstvo kao potvrda tvoje egzistencije i tvoje važnosti u ovom svijetu i baš sam imala veliki otpor prema tome... Mislila sam: Neću nikada ni imati djece. Rekla sam: Daj me pustite na miru, prestanite me terorizirati, idete mi svi na živce... Jer još ima mo vremena... Ti pogotovo... A sad je počeo pritisak u vezi braka: Morate se registrirati, dijete će vam se roditi u izvanbračnoj zajednici, i sad baš neću... Imam ful otpor... Meni ne znači da se negdje registriram i da nekoj državnoj službi potvrdim da nekoga volim ili da ću s nekim biti zauvijek - jer zapravo svijet je pokazao da ni ne znaš da li ćeš biti koliko god se ti trudio... Malo mi je to licemjerno jer ti brakovi su generalno u raspadajućem stanju... Prezime ne bih ni uzela... Ovo kad imaš dva to je stvar no postalo smiješno, to uvijek rade žene koje su kao nešto postigle u životu... Pa, ono, po bolnicama sve imaju po dva prezimena...

- Čuj, glavno da bude žensko, ne?

- Dečko je.

- Kako ti zamišljaš televiziju budućnosti?

- Neće postojati ništa izvan medija. Ne vjerujem, recimo, da će se ostvariti ona verzija da možeš sam birati programe. To neće napraviti prvenstveno zbog reklama jer onda bi zapravo preskakao sadržaje koji te ne zanimaju... Ali mislim da izvan medija neće ništa postojati... Jer i danas je to jedina potvrda tvog postojanja. Recimo, doktori i znanstvenici koji su napisali gomile knjiga dođu mi u emisiju i onda im susjedi kažu: Joj, pa bili ste na televiziji...

To zapravo znači - vi doista postojite...

Ja se držim svoje margine, svoje dobre čvrste margine.

- Kako odabireš sugovornike? Koga se trudiš dovesti u emisiju?

- To je po onom načelu: djeluj tamo gdje možeš... A ja tu mogu djelovati izborom tema i izborom sugovornika, time što zaobilazim skandale ili zaobilazim ljude koji imaju neki krivi sustav vrijednosti... Dajemo šansu *onim drugima*... I takav nam je stav cijele ekipe... Mi smo ti posljednja linija obrane mozga... A kako ćeš ti postaviti ovo što smo pričale?

- Sve ležerno, opuštено... Ti si svjesna svega - svijet je grozan i sve je grozno - ali si smirena i vesela, stalno se smiješ... I sad ne znam je li to zbog trudnoće ili..?

- Nemoj ti puno o toj trudnoći... Ali sigurno ćeš je dosta provući, je li? Zapravo, to sam prvi put sad javno obznanila... Imaš pravu ekskluzivu... Hahaha...

- E, baš mi je drago...

- A zapravo nisam htjela... Nisam praznovjerna, ali mislim si: Što se kog tiče moj privatni život, jer svatko ima privatni život i ako radiš već intervju sa mnom, onda me pitaj nešto o poslu, o onom što radim i to...

- Pa, jesam. I ne mislim to u tom stilu...

Nego, izazovi majčinstva u tridesetima, svi jet u tridesetima, žena u tridesetima... Znaš kako kažu - ako preživiš tridesete, sve si preživio. Svaki dan me i baba i mama pitaju - kad ćete? I namjerno svi stalno govore vi, iako razgovaraju samo sa mnom... Sve vide kroz tu zajednicu - kad ćete vi ovo, kad ćete ono... Ja, opet, namjerno forsiram - Ja...

- Pritisak je strašan... I medijski... Kad otvoriš te časopise kao da ih je Don Ante Baković naručio... Neprestano se uspoređuju kolica, trudničke haljine na špici, oskarovke trudnice imaju poseban blok... Cijelo vrijeme je poticanje tog majčinstva... A nitko nije zaslužio ni biti tamo osim zbog trudnoće... Pa se pitam kako me već tamo nitko nije zvao... Hahaha... Kako me ne čekaju neki paparazzi... Inače nisam ja tako vesela kako ti kažeš... Ja za sebe volim reći da sam radosna apokaliptičarka... Imam i depresivne faze... I nije baš da doživljavam svijet kao veselo mjesto. Ali to mi je način komunikacije... Zapravo je lakše biti ovako veseo. Ali sve ti je to stvar genetike... To ti je ta naravno... Hehehehe... - i kucne, opet kuc-kuc-kuc, o drvo...

- Stalno kucaš u drvo...

- Da... Haahahaha... Stalno kucam u drvo...

ONDA VLATKA DOĐE U NAPAST DA INTERVJUIRA MENE. I TO TEMATSKI.

Inzistira - novinarka je - kaže - i znam, okej, sad nema izvlačenja, valjda joj je to profesionalni bipolarni sindrom, takozvani PBS...

- Stela, prvo sam te zapamtila po intervjuu s Mimom Simić, koji je bio dosta vulgaran, pa me zanima zašto taj vulgarni stil koristiš u tekstu. To ti je bio prvi intervju... Mi smo oko tvog teksta dosta raspravljali, jedno moje malo društvo... I dosta smo

se, na kraju, posvađali oko tog Plana B - što tko misli o tome i zašto je taj časopis nekima bio odmah simpatičan, a drugima odmah, na prvu, antipatičan, a onda i oko tvog teksta... Eto, već si to postigla da, kad si me nazvala, već sam znala: Aha, to je ta - ne smijem psovati... Hahahiiii... Ali ipak, kava ti je to pozicija prema jeziku? Odgovara ti taj imidž?

- Pa zato što mi se čini da ništa ne možeš reći, a da na kraju ne kažeš PIP ⁽¹⁾... Haahaaa... ili PIP ⁽²⁾... Ali šta je tu strašno, to je psovka, i ona postoji u rječniku... Kako ćeš opisati neku seksualnu emociju ako ne koristiš riječ PIP ⁽³⁾?

- Dojka...

- Dojka?! Stvarno uzbudljivo... Da ti netko kaže: Gledam ti dojku...

- Dobro, meni je jasno da psovki fali u hrvatskom filmu, u hrvatskom kazalištu, ali ima toliko riječi, svijet riječi je toliko bogat i velik... Zar time ne umanjuješ svoju kreativnu...? Jer to nije pomicanje granica, provokacija, to nije avangarda kao prije sto godina... Ne rušiš tabue...

- Jest to i dalje tabu, jer da nije - ti me onda to ne bi ni pitala, ne bi ni primijetila... I mislim da jest pomicanje granica... Dosta mi je te čednosti... Danas opet jedna žena ne može reći PIP ⁽⁴⁾, nego mora govoriti ona stvar... Muka mi je od toga...

- Mislim da s obzirom da si tek krenula, mislim da si možda kao neafirmirana autorica već gradiš krivi imidž... Jer i ja sam morala često odgavivati što ću potpisati... Nisam te htjela napasti... Samo te pitam iz neke svoje pozicije, koji je tvoj stav?

- Grozim se te čednosti, ne da mi se nedjeljom u crkvu... To me iritira. Prikazuju na televiziji smrt čovjeka kojeg su ubili s onom strujom na granici, čovjek skviči... A kao ne možeš reći PIP ⁽⁵⁾? Pa u kojem stoljeću mi živimo? Ako si žena, moraš naći neki svoj mali kutić, ne možeš psovati, ne možeš sjedit raširenih nogu...

- Vidiš, ja se s tim ne bih složila. Ja sam ti tu velika puritanka i čistunka... I slažem se da govornom obliku takav jezik prolazi, ali u pisanom obliku ne... Ipak stvari kada se napišu puno drugačije zvuče nego kada se kažu... To mi se, recimo, ne sviđa u tvom tekstu... Nadam se da će tekst koji ćeš pisati o meni biti puritanski, jer ja sam jedna fina djevojka, molim te da bude fin i, ako si primijetila, nisam nijedanput opsovala... Hahaha... Recimo, je li Emina zaista onako govorila?

- Pa, provodna linija tog razgovora bila je da je birokracija dosadna i spora, baš kakav im je i jezik - učmao i dosadan, a anarhoverbalizam je ulični jezik, dinamičan, u koji ulaze nove riječi - glagol *hejtati*, na primjer... Ljudi se koriste takvim riječima, stvaraju nove riječi, to su ljudi s novim idejama, s naprednim idejama... Tko želi govoriti samo o tome da je svijet nepra vedan?! Jest, nepravedan je, to svi znamo... Ovo je to isto, samo kroz jezik koji je dinamična igra... Jezik ne glumi, samo ljudi glume... A ljudi kao što su Emina i organizacije kao što je *Mama* i u svojim ciljevima i u svojim metodama su iznimni kao što je izniman i njihov jezik, koji smo onda nazvali tako. Već sam takav jezik je akcija, subverzija i kao takav adekvatan.

- Ako biraš takav jezik, odmah si se svrstala na marginu. Jer to ti je problem kao s erotikom i pornografijom u umjetnosti. Toliko je sveprisutna da više nije ništa šokantno... Tako i jezik ceste... Umjetnost mora biti nešto što te tjera da drugačije misliš, da ti razbija svijest, da te malo muči na neki način i da to ne bude isto ono što imaš u birtiji... Ovo što radiš mi se čini lakšim putem jer lako je zapisati ono što se čuje u birtiji...

- Kažem ti, jezik ne glumi, samo ljudi glume... jezikom. Imidž je laž i ne brinem se oko toga... Baš mediji nas tjeraju da stvaramo imidže - da budemo onakvi kakvi bi, kao, trebali biti... Mediji nas tjeraju da se ponašamo po obrascima koje oni, ti mediji, promoviraju... Uostalom, baš smo danas govorile o tome... I sama si rekla da u budućnosti neće postojati ništa izvan medija, a mediji vole nametati svoje paradigme... Znači li to, zapravo, da privatno možemo biti iskreni, ali u literaturi ili nekim slobodnim novinarskim formama ne smijemo jer realni jezik neke realne situacije nije podoban? Čime se riječi bave - opisivanjem slika stvarnosti (imidžima) ili zbiljama? I ako prihvatimo tu igru da budemo svoje vlastite slike, što se događa s našim zbiljama? Osim što je to shizofreno, mislim da je taj put lakši. Jer puno je lakše živjeti u univerzalnojama, obrascima i tipovima, lažima dapače, nego individualno, neposredno, vjerodostojno, iskreno, intimno i blisko. Karneval je postao permanentan. Sukladno tomu, teže je, a ne lakše - promatranje ljudi i situacija onakvih kakve jesu od promatranja njihovih tipiziranih imidža. Pa i nije ta birtija jedini oblik autentične jezične realnosti... To je i jezik s ulice i jezik na poslu i jezik u krevetu i na placu, jezik mobitela, to je jezik i svačijeg unutrašnjeg monologa... Uzgred reče - no, stalo mi je i do rušenja spolne tipizacije

jezičnih diskursa na muške i ženske. Smijeli psovati samo muškarci?

I kao, sve je to u redu dok je za po doma. Ali kad takav jezik treba ići javno, kao u literaturi ili nekim stilovima novinarstva, javlja se potreba da mu se stavi neka tipizirana PIPAVA maska, brnjica, pipanje po jeziku, pomoću koje će on, jezik, odglumiti samoga sebe.

A stav da je birtijsko lakši diskurs i jezično niži stil, pa su oni koji ga s nekom intencijom rabe u literaturi i nekim novinarskim stilovima tek puki zapisničari, tonski tehničari i amaterski fotografi - podrazumijeva i aprioran stav o bezvrijednosti dokumentarizma i o visokoj vrijednosti goblena.

Pisac/zapisivač ne odgovara za stanje stvari. Ne preporučujem ja kako da ljudi govore, nego zapisujem što govore, poštujući kako govore... Televizija svoj kriterij korektnosti neka drži za sebe.

Ne mogu pisati o zelenoj boji a da ne kažem "zeleni boja", ili bih trebala umjesto "zeleni boja" uvijek reći "mješavina žute i plave"?

- Vidiš, moraš imati spremne odgovore na sve... - kaže, daje mi lekciju, i još k tome umire od smijeha... Super je. I kaže onako, skroz profesionalno, onako kako se intervju i završavaju: "Hvala. Ja ti želim puno sreće... To je sve... Hehehe..."

Ali ja i dalje razmišljam, ne da mi mira ni ono što me pitala, ni ono što sam odgovorila.

A zašto je Vlatka toliko pazila da ne opsuje? Sigurno bar malo psuje... Dakle, bar malo se pravila... Malo je glumila... Jer svijet ide u tri PIP ⁽⁶⁾ materine, toga je i ona svjesna, i teško je to bolje reći drugim riječima. PIPOVI su riječi idealne da izraze ovo doba imitacije života... Misli li ona da se jezikom treba prikazati sliku svijeta ili taj svijet? Kao: Kad pišete, lijepim nas riječima opišite, neka budete lutke... i neka u vječnosti budemo barem bolji ako već ne idealni... jer rukopisi ne gore. Napisano ostaje za vječnost, a izgovoreno leti u vjetar... Pa zato moramo i biti odgovorniji prema pisanom nego prema izgovorenom... Slova, spasite nas od nas samih. A možda se ustvari Vlatka sa mnom i slaže da je puno lakše biti zapravo svoj i bez glume, kao u birtiji, nego biti žrtva javnog, imidža, ali sigurno se u tome razlikujemo u ocjeni ili u stavu da zbog te lakoće ono prvo nije bogznašto, a da zbog težine ovo drugo vrijedi? Dobro je da su nam razlike i tako malene, a onda i tako velike... Bar znamo da smo dvojice... Hahaha... Pa da svaka kava, svaki razgovor može biti i zabavan.

⁽¹⁾p_č_a | ⁽²⁾u_c | ⁽³⁾s_s_ | ⁽⁴⁾p_z_a | ⁽⁵⁾p_zd_lj_ | ⁽⁶⁾p_čk_